

200705114/1.

Datum uitspraak: 14 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/44161 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 19 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 31 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de *rechtsbescherming in algemene zin* beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.E. van der Vlis, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

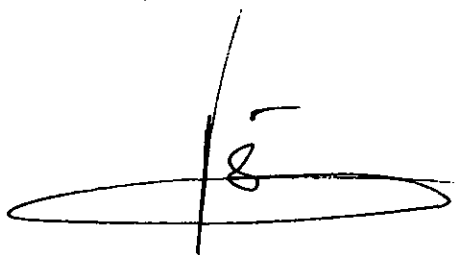
w.g. Van der Vlis
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 september 2007

422.

Verzonden: 14 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

AWB 06/44161

19 juni 2007

inzake:

geboren op
verblijvende te
van Etiopische nationaliteit,
IND dossiernummer: 0403.15.0217,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. R. Roelofsen, werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Zwolle,

tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. J.P.M. Wuite, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 15 maart 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij beschikking van 15 augustus 2006, bekend gemaakt op 17 augustus 2006, heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd.

Bij beroepsschrift van 11 september 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 10 mei 2007. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Overwegingen

Standpunten van partijen

Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit , Ethiopië. Hij heeft verklaard dat hij zijn land van herkomst op 30 november 2002 heeft verlaten omdat hij niet wilde meewerken aan de activiteiten die hij voor de Ethiopische veiligheidsdienst moest verrichten. Eiser vreesde voor represailles van de zijde van de veiligheidsdienst. Eiser is legaal, op zijn eigen paspoort en met een geldig visum afgegeven door de Franse autoriteiten, uitgereisd via de luchthaven van . Hij is via Duitsland naar Noorwegen doorgereisd, waar hij op 19 december 2002 een asielaanvraag heeft ingediend. Vervolgens heeft hij in februari 2004 Noorwegen verlaten en is vanuit Zweden naar Nederland gevlogen. Eiser is op 24 februari 2004 aangehouden door de Nederlandse autoriteiten belast met de grensbewaking en heeft te kennen gegeven hier te lande een verblijfsvergunning asiel in te willen dienen.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, Vw 2000. Verweerder heeft daartoe -kort weergegeven en voor zover hier relevant- overwogen dat eisers asielaanvraag niet geloofwaardig wordt geacht.

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld en dat er een verklaring is voor wat verweerder als bevreemdingwekkende verklaringen bestempeld heeft.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Omvang van het beroep

De rechtbank stelt op basis van de haar ter beschikking staande processtukken en het verhandelde ter zitting vast dat het thans ter beoordeling voorliggende beroep van eiser zich richt tegen de beoordeling van verweerder van eisers aanvraag ex artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Scrt. 2007, 41), en gelet op de portefeuillevreemdeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scrt. 2006, 247) De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 (Trb. 1954, 88) betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) en bijbehorend Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76), wordt een vreemdeling als vluchteling aangemerkt indien deze uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Ethiopië zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 in samenhang met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een dergelijke verblijfsvergunning moet worden verleend.

Op voet van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

De rechtbank overweegt hierbij dat volgens vaste jurisprudentie van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer kenbaar uit een uitspraak van 28 juli 2005, LJN: AU0378, de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die beoordeling slechts terughoudend door de rechter kan worden getoetst. Datzelfde geldt voor de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die feiten ontleende vermoedens. Eerst wanneer en voor zover verweerder van oordeel is dat de door de asielzoeker gepresenteerde feiten geloofwaardig zijn en de daaraan ontleende vermoedens plausibel, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats (meer), daar waar het gaat om de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas.

Verweerder neemt het relaas van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten voor waar aan, indien deze alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling voordoen.

Uit verweerders besluitvorming is, zoals ook ter zitting nader bevestigd, naar voren gekomen dat de afwijzing van de asielaanvraag door verweerder primair is gebaseerd op het standpunt dat het asielrelaas niet geloofwaardig wordt geacht. Verweerder heeft dit standpunt desgevraagd ter zitting nader gepreciseerd, in die zin dat verweerder het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig acht. Verweerder verwijst in dit verband met name op eisers relaas over de heer Eiser

heeft verklaard dat hij gedood zal worden vanwege vermeende sympathieën voor Eiser wijst erop dat nog steeds zonder enige vorm van proces gevangen wordt gehouden. Voorts heeft eiser, terwijl hij werkzaam was voor de veiligheidsdienst, een dienstbevel, te weten het bespioneren van nichtje, geweigerd. Verweerder stelt dat deze omstandigheden niet het vermoeden rechtvaardigen dat eiser daaraan ontleend heeft, namelijk dat hij wordt gezocht door de veiligheidsdienst en dat hij bij terugkeer naar Ethiopië zal worden gedood. Immers, nu noch zelf, noch zijn directe medestanders en familieleden gedood zijn, valt niet in te zien om welke reden eiser wel gedood zou worden. Aan eisers verklaring dat hij wordt gezocht omdat hij een dienstbevel heeft geweigerd hecht verweerder geen waarde omdat eiser deze vrees enkel baseert op vermoedens zijnerzijds en op hetgeen één enkele leidinggevende en een familielid hem verteld zouden hebben. Van een concrete (objectief verifieerbare) aanwijzing, zoals bijvoorbeeld een arrestatiebevel, is niet gebleken. Terwijl tevens de omstandigheid dat eiser zijn land van herkomst op legale wijze heeft kunnen verlaten met gebruikmaking van zijn eigen paspoort, er niet op wijst dat hij in negatieve belangstelling van de autoriteiten van zijn land stond.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat niet aannemelijk is dat eiser in de negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten staat en deswege voor vervolging te vrezen heeft.

Hetgeen eiser hiertegen in beroep heeft aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

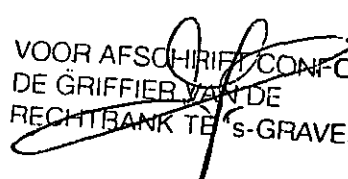
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J. Hofstra, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 19 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. A.D. Vermeer als griffier.

Afschrift verzonden: **29 JUN 2007**

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
Fax 20-07-07	
20 JUL 2007	
ZAAKNR.	05114
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsema

* gecertificeerd conflict-
bemiddelaar/mediator

uw referentie: nieuwe zaak
onze referentie: 018383
inzake: / SvJ

Amsterdam, 20 juli 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, I.J.M. Oomen, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen van 19 juni 2007, AWB 06/44161, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is

geboren op , Ethiopische, IND-nummer 0403.15.0217,
V-nummer wonende te ' aan de Hij
kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van
I.J.M. Oomen. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

Appellant verzocht in maart 2004 om toelating als vluchteling tot Nederland. Dáárvoor had hij reeds in Noorwegen asielgevraagd. Vanwege een Frans visum, claimde Noorwegen hem op Frankrijk. Het is nimmer tot overdracht aan Frankrijk gekomen. Het asielverzoek in Nederland werd gedaan terwijl appellant probeerde door te reizen naar Canada. Ook door Nederland werd aanvankelijk een Dublinclaim gelegd, die uiteindelijk echter niet werd geëffectueerd. Appellant heeft in november 2002 zijn land verlaten.

Het asielverzoek van appellant is beoordeeld op basis van het algemeen Ambtsbericht Ethiopië van 2005. In dit ambtsbericht is niets vermeld over de arrestatie van

Op 19 juli 2007 werd het algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2005 gepubliceerd. In dit ambtsbericht wordt voor het eerst melding gemaakt van de arrestatie van [] in maart 2001.

Bij beoordeling van het asielverzoek van appellant is geen toepassing gegeven aan art. 31 lid 2 onder f Vw. Het relaas van appellant behoefde dus niet te voldoen aan de “zwaarere” toets van de positieve overtuigingskracht.

GRIEVEN:

- 1. De uitspraak van de rechtbank is onvoldoende inzichtelijk.**
- 2. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld zoals zij heeft gedaan:**
Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat niet aannemelijk is dat eiser in de negatieve belangstelling van de Ethiopische autoriteiten staat en deswege voor vervolging te vrezen heeft.
- 3. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld zoals zij heeft gedaan:**
Hetgeen eiser hiertegen in beroep heeft aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Eiseraan derhalve niet aan art. 29, eerste lid aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.
- 4. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld zoals zij heeft gedaan:**
Het is mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan art. 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlelen.
- 5. Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep van eiser ongegrond verklaard.**

Toelichting:

- 1. Appellant merkt allereerst op dat uit de redactie van de uitspraak niet goed valt te begrijpen op welke wijze de afweging van argumenten en standpunten heeft plaatsgevon-**

den. Appellant wijst daartoe op het feit dat de Rechtbank tijdens de zitting aan de Staatssecretaris heeft verzocht de ongeloofwaardigheid van het relaas nader te specificeren. Hierop heeft de Staatssecretaris de "ongeloofwaardigheid" van het relaas beperkt tot de aan de feiten ontleende vermoedens.

Appellant meent dat de Staatssecretaris hiermee heeft aangegeven de door appellant gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, zodat het beroep zich nog slechts beperkte tot de aan deze feiten ontleende (toekomstige) vermoedens.

Onduidelijk is welk gedeelte van de "overwegingen" op pag. 4 behoren tot het "standpunt" van verweerder, en welke het werkelijke standpunt van appellant vormen. Hierdoor heeft de rechtbank op andere "vrees" van appellant, en onderliggende argumentatie, geoordeeld dan door appellant is aangedragen.

Appellant heeft nimmer aangegeven dat hij hetzelfde lot als [] zou vrezen. [] is immers een bekende man, wier lot uitgebreid in de internationale politiek aan de orde komt. Appellant verwijst naar het algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2006:

Marteling en mishandeling komen vaker voor op het platteland dan in de stad, en in het algemeen worden zij vaker toegepast op personen die waarschijnlijk nooit met leden van de internationale gemeenschap in contact zullen komen.

Appellant wijst op het feit dat hij steeds heeft aangegeven dat zijn "problemen" primair zijn gelegen in het weigeren van een dienstbevel, en dat hij, vanwege de delicate natuur (politiek gemotiveerd) van dat dienstbevel, vanwege zijn weigering zal worden gedood. Appellant heeft daarbij aangegeven dat dit niet een "officiële" reactie van de overheid zal zijn, op zijn dienstweigering, doch dat zulke maatregelen "buiten gerechtelijk" worden toegepast. Appellant wijst daartoe op de eerdere arrestatie die hij heeft doorgemaakt (vijf dagen politieburo), waarbij hij ook niet werd voorgeleid (zoals de wet voorschrijft). De politie agenten hebben appellant, toen hij wees op zijn rechten en de wet, aangegeven dat zij slechts een bevel van hoger hand uitvoerden. Ook binnen "de partij" werd appellant aangeraden "het er maar bij te laten zitten". Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte de Staatssecretaris is gevolgd in de zeer hoge en "westerse" maatstaven die aan de bewijsvoering worden gelegd, terwijl de Staatssecretaris appellant op geen enkele wijze

tegemoet is gekomen in het onderzoek. Appellant meent dat hierin een schending is gelegen van de verplichting het onderzoek naar feiten en omstandigheden “in samenwerking met de vreemdeling” te verrichten, en dat tevens niet is getoetst aan de actuele situatie in het land van herkomst.

2. Hoewel de feiten, die ten grondslag liggen aan het verzoek, niet langer worden betwist, lijkt de rechtbank slechts het standpunt van de Staatssecretaris ten aanzien van de door appellant gestelde vermoedens te hebben herhaald, zonder de vermoedens van appellant nader te onderzoeken. Appellant meent dat daartoe wel aanleiding bestond, gezien de “onbetwiste” feiten en omstandigheden. Appellant wijst op het feit dat immers ter beoordeling voorligt, het asielverzoek van een medewerker van de Ethiopische veiligheidsdienst, die, zonder toestemming, het land heeft verlaten om zo aan een dienstbevel te ontkomen. Daarbij wordt deze medewerker van de veiligheidsdienst tevens een politieke (oppositionele) overtuigingen (namelijk die van) toegedicht. De vrees van appellant had moeten worden beoordeeld in het licht van de actuele mensenrechten situatie in Ethiopië, hetgeen niet is gebeurd.

3. Indien de rechtbank was uitgegaan van de vaststaande feiten, had zij moeten constateren dat appellant behoort tot de sociale groep van medewerkers van de veiligheidsdienst die een dienstbevel hebben geweigerd en tevens worden verdacht van een oppositionele politieke mening. Appellant meent dat hij daarmee behoort tot een “sociale groep” die extra zwaar wordt bestraft (buitengerechtelijk). Appellant verwijst in dit verband naar het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2006:

Hoewel de wet mishandeling en marteling verbiedt, waren er talrijke berichten dat veiligheidsfunctionarissen gedetineerden sloegen of mishandelden.

Appellant wijst op het feit dat hij juist vanwege de veiligheidsdienst represailles vreest.

In de verslagperiode waren er opnieuw berichten van verdwijningen, waarvan sommige politiek gemotiveerd leken. In bijna alle gevallen ging het om personen die door veiligheidstroepen werden ontvoerd en gedurende enkele weken tot maanden op onbekende bestemmingen werden vastgehouden

Appellant meent dat de rechtbank, gezien deze omstandigheden, niet in redelijk de beoordeling van de ‘vermoedens’ door de Staatssecretaris kon volgen.

4. Appellant wijst op hetgeen reeds hierboven is vermeld en meent dat de gevreesde behandeling tevens strijd oplevert met art. 3 EVRM, zodat zelfs indien geen sprake zou zijn van vluchteling in de zin van de definitie, de behandeling die appellant vreest, en die gezien het algemeen ambtsbericht Ethiopië 2006 ook een reëel risico vormt, in elk geval had moeten leiden tot een verblijfsvergunning op grond van art. 3 EVRM.

5. Het beroep van appellant had derhalve gegrond moeten worden verklaard.

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 19 juni 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 15 augustus 2006, verzonden 17 augustus 2006 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde
